

Wzajemne zrozumienie

Traktuję uczucia ludzi **świadomie i poważnie**.

Akceptuję ich zgodę lub odmowę.

Nie poprawiam i **nie sprzeciwiam** się, np. „Pana / Pani matka już długo nie żyje!”

Nie biorę do siebie niemiłych, nietaktownych i złośliwych uwag.

Uważam na to, aby nie „wychowywać”, nie „upominać” i nie „karać”.

Pielęgnuję zrównoważony stosunek poufałości i dystansu.

Zachęcam dzięki słowom dodającym otuchy i okazuję **respekt i uznanie**.

„Wiemy bowiem, że jeśli nawet zniszczy nasz przybytek doczesnego zamieszkania, będziemy mieli mieszkanie od Boga, dom nie ręką uczyniony, lecz wiecznie trwałe w niebie.“

(Z 2. Listu do Koryntian)

ode/photocase.com

Wskazówki z ‚Poradnika demencji’. Przedruk za uprzejmym zezwoleniem Diakonii Düsseldorf.

Diakonia na wynos W rękach Bożej Opatrzności – Życie z demencją

Tło tego zdjęcia jest **niewyraźne**.

Można się tylko domyślać, co się na nim znajduje.

Wiele osób musi liczyć się z tym, że ich przeżycia staną się niewyraźne.

Doświadczają tego, że **coraz mniej** mogą sobie przypomnieć.

To napawa dotkniętych dużym strachem i stawia opiekunów przed **wyzwaniami**.

W Diakonii postrzegamy ludzi w świetle Boga.

Każdy człowiek jest **akceptowany** przez Boga.

Każdy człowiek nosi w sobie **nie dającą się** zatracić godność.

„Jesteś wprawdzie słaby, ale jesteś w rękach **Bożej Opatrzności**.

Bóg Cię nie zapomni.“ O tym wolno nam rozpowiadać i to powinniśmy zrobić.

Tutaj znajdują Państwo wskazówki do **uwważnego** postępowania z osobami chorymi na demencję.

*

Spotkać się

Podchodzę do tej osoby **z przodu**.

Nawiązuję kontakt wzrokowy i pozostaję **na wysokości oczu**.

Zwracam się do tej osoby **przyjaźnie** – jeśli to możliwe, jej nazwiskiem.

Wyczuwam, czy podanie dłoni danej osobie jest pożądane lub też nie.

Zwracam uwagę na **taktowny dotyk**.

Zwracam uwagę na przychylne lub odmowne **gesty mowy ciała i na wyraz twarzy**.

W trakcie rozmowy pozostaję w **polu widzenia**.

Nie wykonuję **dwóch rzeczy naraz**, np. podawanie jedzenia wraz z zadawaniem pytań.

Konkretnie opisuję, co mam zamiar zrobić, np. **podaję do wiadomości** kiedy mam zamiar przesunąć wózek inwalidzki.

Pukam przed wejściem do pokoju.

Szanuję **sferę prywatną**.

*

Porozumieć się

Promieniuję **spokojem**.

Mówię wyraźnie i powoli, ale **nie za głośno**.

Wyrażam się z szacunkiem i **na poziomie ludzi dorosłych** i pozostaję przy mówieniu per Pan / Pani.

Mówię **jasno o sobie** i rezygnuję z roszczonego „my”.

To, co powiedziane, wyrażam jaśniej poprzez intonację, mimikę i gesty.

Demonstruję czynności.

Pozostawiam tej osobie czas na zrozumienie. Dopasowuję się do jej tempa i **nie ponaglam**.

Nie stawiam jej **żadnych zarzutów** z powodu jej zachowania.

Uważam na to, aby jej **godność** została **nienaruszona**.

Nie pokazuję jej jej niemocy. Nie wyśmiewam się z niej z powodu jej rzucających się w oczy reakcji i wypowiedzi.

Nigdy nie rozmawiam z innymi **bez jej wiedzy**.

*

Wyrazić się

Formułuję proste i **krótkie zdania**.

Podaję **jednoznaczne wiadomości**.

Zadaję pytania, na które można odpowiedzieć **tak lub nie**.

Unikam dyskusji.

Nie zadaję żadnych pytań typu „**dla czego**“, np. „Dla czego mnie Pan nie powiadomił? / Dla czego mnie Pani nie powiadomiła?“

Unikam pytań dotyczących wiedzy ogólnej, np. „Jak nazywa się stolica ...?“

Rezygnuję z pytań, które odnoszą się do pamięci krótkotrwałej, np. „Co jadł dziś Pan na obiad? / Co jadła dziś Pani na obiad?“

Kto dopomaga ludziom, aby w **miejscu pełnym życzliwego wsparcia** przeżyli oni swoje życie, ten nie tylko **przyczynia się do poszanowania ich godności**, ale zwracając się ku ludziom **potrzebującym pomocy** przybliża się tym samym do **Chrystusa**.

(Gdy stary świat zostanie zapomniany, EKD/ Diakonia, 2015, S.26)